

edicions
bromera ✨

Barry Faville

EL SUPERVIVIENT

I

Si em sorprenen amb aquest paper, em castigaran. És un llibre gros amb tapes dures i pàgines impecables. No tinc ni la més remota idea de com pot haver sobreviscut durant tant de temps. Algun membre d'una expedició de recollida deu d'haver-lo extraviat, perquè el vaig trobar sota un pont vell, prop de les deixalles d'una foguera. Estava curiosament embolicat amb plàstic vell. Potser hi havien fet un descans i l'havien oblidat. L'hauria d'haver lliurat al guardià dels llibres, però el volia per a mi. Si està contagiats, agafaré la malaltia, però la malaltia no és freqüent ara. De totes maneres, ¿a qui pot importar-li? No puc deixar d'escriure-hi.

Tant de bo tingués una estilogràfica vella. La ploma d'oca és molt incòmoda d'usar quan vols escriure de pressa. Hauré de fabricar-me la tinta que utilitze, perquè notaran si en prenc de més de l'escola. Tinc sort de ser un estudiant d'últim curs i tenir aquesta cabanya per a mi només. Mentre tinga compte, estaré segur. Ahir vaig trobar una campana vella de metall prop de les ruïnes i la vaig penjar a la porta. Sona tan bon punt algú toca la porta... i em donarà prou temps per a amagar el llibre sota el meu treball de copista. Vaig cansant-me de copiar llibres vells.

En el llibre hi ha marcat un segell blau descolorit a la part interior de la coberta de darrere. Crec

que és el nom de la tenda on el van vendre, o on haurien d'haver-lo venut. No puc llegir el nom, perquè està molt descolorit, però davall hi ha aquestes paraules: Queen Street, Auckland. Aquest va ser un dels llocs on va caure una bomba. No hi he estat mai.

El tigre ha tornat. Va agafar una anciana que es deia Ruth a la vora del bosc, quan recollia arrels de falguera. Odie el bosc de pins. Els arbres es fan molt alts i sempre hi ha una foscor llòbrega al terra del bosc.

El tigre va arrossegar l'anciana entre els arbres. Algunes xiques que hi havia a prop tornaren corrents per ajuda, però, poc abans d'arribar alguns homes al lloc del fet, l'animal ja se n'havia anat i el cel s'havia enfosquit massa per a seguir-lo. Tenen la intenció de seguir el rastre del tigre demà i tractar de recuperar el cos. Em trobe trist. Era una anciana amable i m'han dit que va tenir cura de mi sovint després de morir els meus pares a causa de la malaltia quan era petit. No me'n recorde, d'això.

Les paraules em vénen al cap fàcilment. És un alleujament escapar del treball de copista, sobretot del text que estic fent a hores d'ara... un llibre de medicina ple de paraules que no comprenc. ¿Li serà útil a algú? No ho sé. Les medicines de què parla eren totes manufacturades. Però el professor diu que no hem d'oblidar mai les necessitats de les generacions que han de venir. No podem saber quins coneixements els caldran i tenim el deure de preservar tot el que sabem, encara que ens parega que no té sentit.

De tota manera, no m'importa si aquestes pàgines que escric no són útils a ningú per a res. Són

meues. Signifiquen molt per a mi i, si m'ho passe bé escrivint-les, ¿per què hi haurien de preocupar-se altres persones? Tanmateix, em sent culpable pel paper. Cada vegada que veig algú raspant el material bast que fem servir per copiar, em pose nerviós. D'altra banda, si la gent es queixa bastant a causa d'allò que els donen, potser el fabricant de paper tractarà de millorar el producte. És massa gandul per a fer pasta de paper de bona qualitat. Si jo manàs, el faria tornar a pescar o a treballar la terra, i buscaria algú que s'interessàs pel treball. Sembla que cada vegada hi ha menys persones que es preocupen de veritat pels llibres i el saber.

L'expedició de caça que va anar a buscar el tigre tornà tard, ahir de vesprada. Se n'anaren cap a les cabanyes a corre-cuita i no es quedaren a fer comentaris. Semblaven homes que haguessen fet cabrioles massa a la vora d'un penya-segat i que encara tremolaven en recordar-se'n. Andy em contà el que va passar.

Els guiaven Eddy el Jove i Paul i van començar la batuda de caça des d'on havia tingut l'atac. Hi havia poc a veure, excepte alguns esquitxos de sang en terra i una cistella amb arrels de falguera escampades. Seguiren les taquetes de sang durant un tros, després desaparegueren i els batedors hagueren de buscar el rastre del tigre. La capa de fulles de pi que havien caigut del arbres feia ben difícil la batuda, però trobaren marques ací i allà, per on el cos havia estat arrossegat per damunt de les fulles. Després arribaren a un tros fangós i pogueren veure les petjades del tigre amb claredat.

Eddy el Jove assenyalà la marca de la grapa dreta de davant:

—Mireu això —xiuxiuejà—. No és tan fonda com les altres.

—No hi posa tot el seu pes —digué Andy.

Paul s'agenollà per a mirar-la més a prop:

—També apunta cap a dins. Coixeja. Deu tenir la grapa ferida.

—Sí, tens raó, aquest deu ser el motiu pel qual s'ha tornat devorador d'homes —digué Eddy—. Els homes no som tan ràpids com els porcs ni com els cérvols.

Trobaren el lloc on el tigre s'havia parat amb el cos de Ruth. Andy no em contà quin aspecte tenia... ni jo li ho vaig preguntar. El tigre se n'havia anat... però feia poc de temps, perquè encara van poder veure l'herba pitjada al lloc on l'animal s'havia ajagut. Enterrenen les despulles de Ruth allà mateix. Almenys ella va saber quina cosa la va matar. El cementeri del nostre poble és ple de persones que moriren de mort portada per l'aire o d'un got d'aigua d'un riu aparentment bo de beure.

Aleshores vingueren els moments aterridors. Seguiren les petjades del tigre un poc més avant i descobriren que, en lloc d'anar cap avant, tornaven cap arrere en la direcció d'on havien vingut. El tigre estava entre ells i el límit del bosc. Després d'agrupar-se, tornaren lentament per on hi havia el rastre, atents al menor senyal que indicàs que l'animal era prop. El bosc estava silenciós pertot al voltant d'ells. No hi havia estols d'ocells en els pins. Els animals i els ocells semblaven dur unes vides solitàries entre aquells arbres alts.

Paul i Eddy el Jove van seguir les petjades del tigre per ací i per allà fins que van arribar a un lloc que estava aproximadament a mitjan camí cap al camp

obert. Pararen en una concavitat petita del terreny. Davant d'ells, podien veure on havien sigut arrosse-gades les fulles de pi. La saba d'un tronc que hi havia a prop començava a exsudar a causa de les marques que hi havia rastellades en la fusta.

Eddy el Jove assenyalà una clariana que hi havia uns metres més enllà:

—Ja hem passat per allà quan veníem.

—¿Qui ha fet les marques? —digué Andy a cau d'orella.

—El tigre. Era ací quan hi hem passat. Ens ha escoltat des del seu amagatall i ha tornat a mirar. Mireu, jeia ací i ens espiava.

—L'hauríem vist si hagués estat fent això a l'arbre.

—S'ha esperat fins que hem passat. Ha estirat i esmolat les seues urpes en aqueix arbre com si fos un gat gran i feliç.

—¿On deu ser ara?

—Podria estar en alguns metres de distància.

Andy va mirar al seu voltant amb nerviosisme:

—¿Anem a seguir-lo?

—No és aconsellable —va dir Paul—. Està fent-se massa fosc. A més, sap que som ací. Fugirà tan prompte com ens hi acostem.

Andy em va dir que mai no havia sigut tan feliç en la seua vida com quan eixíem del bosc sota el sol crepuscular.

He preguntat al professor pels animals que tenim per ací, perquè un llibre que vaig copiar l'any passat deia que, en aquest país, hi hagué una època en què no hi havia animals com ara lleons o tigres. Eren desconeguts per ací.

—Els van amollar —digué—. En temps pretèrits hi havia colleccions d'animals als parcs zoològics. ¿Ho has llegit?

Vaig dir que sí amb el cap.

—Cap al sud hi havia un parc gran, tot encerclat amb tanques, amb lleons solts a dins. La gent hi solia anar per veure'ls. Quan ocorregué el desastre, un estúpid els va amollar. Se suposava que havia de matar-los tots a trets, però ell digué que, si havíem de morir de totes maneres, ¿per què no donar una oportunitat als animals? D'aquesta manera els amollà i alguns sobrevisqueren —com alguns de nosaltres.

—¿Què va passar als tigres?

—També n'hi havia alguns d'engabiats.

Això va ser tot el que pogué contar-me, perquè havia d'anar a la classe dels pàrvuls. ¡Pobre senyor Clinton! Va fent-se vell. Sembla que tot el cos se li desploma i se li afluixa. El seu nas em solia recordar el bec d'un falcó orgullós, però ara només és un nas que sobreïx d'una cara envellida i cansada. Els ulls, però, encara els té brillants. Espere que no s'apaguen mai.

Està cansat d'ensenyar a pàrvuls a comptar i a escriure els seus noms. La majoria d'ells no hi arriben més enllà i supose que és dur donar-los-en la culpa. El menjar i el vestit no es troben en el paper, ni en les plomes d'oca, ni en els llibres vells. Només alguns de nosaltres esdevenim estudiants d'últim curs, i només si pensen que no servim a penes per a res més.

Tony no veu a més de vint metres, Jean té el braç esquerre deforme i Colin sempre està fent soroll amb el nas i esternudant. Tots els altres també semblen tenir un defecte o un altre. ¿I jo? No ho sé cert. El senyor

Clinton diu que seré el professor següent. Potser m'han triat perquè sóc més intel·ligent que els altres. O potser m'han arraconat discretament i m'han escollit com si fos un cabrot estèril. No em puc casar mai. Tant el meu pare com la meua mare moriren de la malaltia quan era petit; la gent d'ací recorda que foren els últims que van morir per aquesta causa al nostre poble. Creuen que em van transmetre la malaltia i que jo la transmetria als fills que tingués. És una estupidesa, naturalment. El professor els va explicar les característiques de la malaltia, però no el van creure a pesar de tot.

Després em va dir:

—La superstició i la ignorància tornen a créixer, però no en faces cas. En la vida hi ha més coses que tenir fills. I almenys encara podem parlar de la vida amb alguna esperança.

Aleshores no comprenia el que deia, però, quan tens deu anys, et cal tot el consol que pugues trobar. Ara tinc set anys més i he après molt. Sé que vivim dins la llarga ombra de la bomba. ¡Aquella maleïda bomba!... I totes les altres horribles bombes pestilents onsevulla que caiguessen.